

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ SFÂNTA TREIME

723 N BODINE ST PHILADELPHIA, PA 19123

BOLETIN DOMINICAL

Vol. 11 Nr. 13 * Duminică, 25 martie 2018 * Redactor: Pr. Iconom Stavrofor Nicolai Buga

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ SFÂNTA TREIME

723 N Bodine St.
PHILADELPHIA, PA 19123

Tel./Fax: 215-922-7060

www.holytrinityphiladelphia.com

Paroh: **Pr. Iconom Stavrofor
Nicolai BUGA**

fr.n.buga@gmail.com

Preot slujitor:

Pr. Timotei AVRAM

fr.timavram@gmail.com

Duminica Sfintei Maria Egipteanca

Sfânta Evanghelie Marcu 10: 32 – 45

În vremea aceea, ucenicii Domnului erau pe drum, suindu-se la Ierusalim, iar Iisus mergea înaintea lor. Și ei erau uimiți și cei ce mergeau după El se temeau. Și luând la Sine, iarăși, pe cei doisprezece, a început să le spună ce aveau să I se întâmple: Că, iată, ne suim la Ierusalim și Fiul Omului va fi predat arhierilor și cărturarilor; și-L vor osândi la moarte și-L vor da în mâna păgânilor. Și-L vor batjocori și-L vor scuipa și-L vor biciui și-L vor omori, dar după trei zile va învia. Și au venit la El Iacov și Ioan, fiii lui Zevedeu, zicându-I: Învățătorule, voim să ne faci ceea ce vom cere de la Tine. Iar El le-a zis: Ce voiți să vă fac? Iar ei I-au zis: Dă-ne nouă să ședem unul de-a dreapta Ta, și altul de-a stânga Ta, întru slava Ta. Dar Iisus le-a răspuns: Nu știți ce cereți! Puteți să beți paharul pe care îl beau Eu sau să vă botezați cu

botezul cu care Mă botez Eu? Iar ei I-au zis: Putem. Și Iisus le-a zis: Paharul pe care Eu îl beau îl veți bea, și cu botezul cu care Eu mă botez vă veți boteza. Dar a șede de-a dreapta Mea, sau de-a stânga Mea, nu este al Meu a da, ci celor pentru care s-a pregătit. Și auzind cei zece, au început a se mânia pe Iacov și pe Ioan. Și Iisus, chemându-i la Sine, le-a zis: Știți că cei ce se socotesc cărmuitori ai neamurilor domnesc peste ele și cei mai mari ai lor le stăpânesc. Dar între voi nu trebuie să fie așa, ci care va vrea să fie mare între voi, să fie slujitor al vostru. Și care va vrea să fie întâi între voi, să fie tuturor slugă. Că și Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească și să-și dea sufletul răscumpărare pentru mulți.

Apostolul Evrei 9: 11 – 14

Fraților, Hristos, venind Arhieru al bunătăților celor viitoare, a trecut prin cortul cel mai mare și mai desăvârșit, nu făcut de mână, adică nu din zidirea aceasta; El a intrat o dată pentru totdeauna în Sfânta Sfintelor, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, și a dobândit o veșnică răscumpărare. Căci dacă sângele

țapilor și al taurilor și cenușa junincii, stropind pe cei spurcați, îi sfințește spre curățirea trupului, cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus lui Dumnezeu pe Sine, jertfă fără de prihană, va curăți cugetul vostru de faptele cele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu?

ÎN ACEST NUMĂR

Evanghelia &	1
Apostolul	1
Părintele Ilie Cleopa: Predică la Bunavestire	2-4
Părintele Ioanichie Bălan: Despre sfânta rugăciune	5-8
Programul bisericii în perioada 24 martie - 1 aprilie 2018	8

Sinaxar. Duminică 25 martie 2018 - a cincea din Postul Mare (Duminica a 5-a din Post - dezlegare la pește): Bunavestire.

Predică la Bunavestire

Iată, vei lua în pîntece și vei naște Fiul și vei chema numele lui Iisus (Luca 1, 31)

Iubiți credincioși,

Astăzi răsună glas de bucurie în tot pămîntul. Astăzi Arhanghelul Gavriil îi vestește Fecioarei Maria că va lua în pîntece și va naște în lume pe Fiul lui Dumnezeu, mîntuirea întregului neam omenesc. Ziua de astăzi este mai sfințită și mai veselitoare decît toate zilele veacurilor, căci aduce bucurie și vestește mîntuirea în toată lumea. Astăzi, Dumnezeu a căutat cu milă și cu îndurare din cer spre pămînt și a auzit suspinele strămoșilor noștri și plîngerea tuturor celor ce se chinuiau în iad de la începutul lumii.

Atît de adîncă este taina dumnezeiescului praznic, încît nici mințile serafimilor și ale heruvimilor nu o pot pătrunde. Această părere nu este a mea, ci a Bisericii lui Hristos care cîntă: *Taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută*. Dar oare a fost cu totul ascunsă de îngeri și de oameni această taină a întrupării lui Dumnezeu Cuvîntul? Nu! Căci a fost cunoscută de îngeri și revelată prin prooroci, însă în chip cu totul umbros. Căci îngerii au vestit-o patriarhilor, iar sfinții prooroci cu mult înainte prin tainice profeții mesianice au descoperit venirea Mîntuitorului pe pămînt. Dar ceea ce nici de îngeri, nici de oameni nu s-a știut, a fost chipul zămislirii lui Dumnezeu din Fecioară. Aceasta o adeverește iarăși Biserica prin cîntarea: *Iar minunea nașterii Tale, a o spune limba nu poate* (Axion).

Dar să arăt mai întîi cum a luat ființă acest minunat praznic al Bunei Vestiri. Sfînta Evanghelie de la Luca ne spune: *În luna a șasea - adică în luna martie, căci la evrei anul începe la 1 septembrie, - a fost trimis Arhanghelul Gavriil de la Dumnezeu, într-o cetate din Galileea, al cărei nume era Nazaret, către o fecioară logodită cu un bărbat care se numea Iosif, din casa lui David; iar numele Fecioarei era Maria. Și intrînd îngerul la ea, a zis: "Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvîntată ești tu între femei..."* (Luca 1, 26-28). Dar fecioara s-a spăimîntat și s-a tulburat la vederea îngerului și mai ales la auzirea cuvintelor lui, și cugeta întru sine: *Ce fel de închinăciune poate să fie aceasta?* Iar îngerul Domnului, văzînd-o pe dînsa așa de tulburată, i-a liniștit sufletul cu aceste cuvinte: *Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu și, iată, vei lua în pîntece și vei naște Fiul și vei chema numele lui Iisus. Acesta va fi mare și Fiul Celui Preaînalt Se va chema* (Luca 1, 30-32).

Fecioara Maria, aducîndu-și aminte cum șarpele a înșelat pe Eva și pe Adam în rai, gîndea întru sine: "Oare ce este lucrul acesta, ce mi se arată? Vreo nălucire sau ispită? Să nu fie cumva vreo înșelăciune de la diavolul!" Apoi a zis către înger: "Văd chipul tău că te arăți mie ca un om, dar graiul și portul tău nu sînt din lumea aceasta. Mie îmi spui lucruri mari și minunate pe care nu le pricep cum ar putea să fie. Tu zici că Dumnezeu Se va sălăslui în mine, dar cum poate să încapă în mine Dumnezeu Care a creat toată zidirea și pe Care nici o făptură nu-L poate încăpea? În ce chip sînt cuvintele acestea de care eu mă mir și mă minunez?"

Iar arhanghelul, voind a-i lămuri minunea cea mai presus de fire care va fi cu ea, i-a adus aminte de alte mari și preaslăvite minuni ale lui Dumnezeu din vechime și îi zise:

"Adu-ți aminte, preafericită fecioară, că la Dumnezeu nici un lucru nu este cu neputință (Luca 1, 37). Adu-ți aminte cum toiagul lui Aaron, uscat fiind, a odrăslit (Numerii 17, 8). Adu-ți aminte cum Sarra, femeia lui Avraam, stearpă și bătrînă, a născut pe Isaac (Facere 21, 2-3). Adu-ți aminte cum Ana, mama ta, stearpă și ea fiind, te-a născut pe tine. Apoi, cum rugul, pe care l-a văzut Moise proorocul în muntele Sinai arzînd cu pară de foc, nu se mistuia (Ieșire 3, 2). Așa și tu vei lua întru tine focul dumnezeiesc și nu te vei arde. *Duhul Sfînt se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri* (Luca 1, 35). De vrei să te încredințezi și de altă minune mai nouă, du-te la rudenia ta, Elisabeta și vei vedea că și ea, fiind stearpă, este acum în a șasea lună de cînd a zămislit" (Luca 1, 36).

Ascultînd cu mare atenție cuvintele dumnezeiescului arhanghel și înțelegînd ce fel de chemare are ea de la Dumnezeu, Sfînta Fecioară Maria a primit cuvintele lui și hotărînd din toată inima să asculte porunca lui Dumnezeu cea trimisă ei prin îngerul Gavriil, cu mare smerenie a zis: *Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvîntul tău!* (Luca 1, 38). În clipa aceea, cînd Fecioara a acceptat porunca și a rostit cuvîntul *Fie mie după cuvîntul tău!*, S-a și zămislit Iisus Hristos în preacuratul ei pîntece. Iată deci, cum a început prealuminatul praznic al Bunei Vestiri, pe care astăzi îl prăznuim. Odată cu începutul acestui dumnezeiesc praznic s-a început și plinirea planului lui Dumnezeu pentru mîntuirea neamului omenesc și al descoperirii tainei celei din veac ascunse și de îngeri neștiută.

Acest început al mîntuirii noastre după toată dreptatea îl prăznuiește Biserica lui Hristos astăzi, cîntînd: "Astăzi este începătura mîntuirii noastre și aflarea tainei celei din veac". Și iarăși: "Astăzi se binevestește pămîntului o mare bucurie". Cu adevărat, fraților, astăzi este ziua din luna a șasea în care prin Arhanghelul Gavriil, s-a adus bucuria cea mare a răscumpărării neamului omenesc. Arhanghelul a fericit-o pe Fecioara Maria, spunîndu-i mai întîi "Bucură-te!" și apoi "Ceea ce ești plină de har, că prin tine vine bucuria la toată lumea și întristarea neamurilor se risipește". Preacurata și Preasfînta Fecioară Maria este cu adevărat plină de har căci este comoara și vistieria tuturor darurilor Sfîntului Duh; iar pentru a vă da seama de acest lucru și adevăr am să folosesc o asemănare între cetele îngerești și Maica Domnului.

Sfîntii Maxim Mărturisitorul, Grigorie Cuvîntătorul de Dumnezeu, Grigorie de Nîssa, Vasile cel Mare, Dionisie Areopagitul, ca și Sfîntul Nicodim Aghioritul spun că îngerii au luat de la Dumnezeu o deosebită vrednicie și negrăite daruri dumnezeiești. Și dacă aceste preasfînte cete îngerești au o mare felurime de calități și daruri firești și spirituale și vrednicii date lor de Dumnezeu, apoi Preasfînta Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria pe toate aceste cete îngerești le covîrșește cu vrednicia, cu slava și cu darul (Luca 1, 28).

Îngerii, ceata cea mai de jos din cereasca ierarhie, au de la Dumnezeu darul și vrednicia de a sluji și ajuta la mîntuirea sufletelor omenesti și de a povățui pe oameni la viețuirea creștinească și cu fapte bune, pentru a îndeplini astfel voia lui Dumnezeu (Evrei 1, 7-14), iar Preasfînta și Preacurata Fecioară Maria, prin harul dat ei de la **Dumnezeu, mai mult decît toți**

îngerii se roagă și povățuiește pe cei credincioși pe calea mântuirii, spune Sfântul Ioan Damaschin.

Arhanghelii, ca binevestitori, au darul de a descoperi tainele proorocilor și a face cunoscută voia lui Dumnezeu oamenilor. Dar Preasfânta Fecioară Maria încă din acest veac a luat de la Dumnezeu darul proorociei. Astfel, proorocind prin Duhul Sfânt, mai întâi a arătat slava ei viitoare, zicînd: *Iată, de acum mă vor ferici toate neamurile* (Luca 1, 48). Iar după ce a născut pe Mîntuitorul, a covîrșit cu sfințenia și cu darul toate cetele arhanghelilor. Îngerii din ceata sfințelor începătorii sînt mai mari peste cetele cele de jos și slujesc la îndreptarea a toată lumea și la păzirea tuturor conducătorilor, a țărilor, cetăților și a tuturor ținuturilor.

Apoi Preasfânta Fecioară Maria, fiind împărăteasa tuturor cetelor îngerești, cu sfințele și preaputernicile ei rugăciuni lucrează mai mult decît oricare ceată de îngeri la îndreptarea și mîntuirea oamenilor și păzește prin rugăciunile ei toate popoarele lumii. Dacă îngerii din ceata sfințelor stăpîinii au stăpînire asupra diavolilor și cu putere îi opresc și-i potolesc de a nu vătămă pe cineva din oameni cît ar voi ei, apoi cîtă stăpînire nu are Preasfânta Fecioară Maria asupra diavolilor, care ispitesc pe oameni, oprind puterea lor de a face rău celor binecredincioși care o laudă și se închină ei cu credință și umilință?

Îngerii din ceata sfințelor puteri din cer, prin harul cel dat lor de Dumnezeu, pot să reverse darul făcător de minuni celor plăcuți ai lui Dumnezeu și să întărească pe oameni cu răbdare și tărie de suflet în necazurile și suferințele lor. Apoi cît dar și putere de facere de minuni nu are Maica Domnului și cît întărește și îmbărbătează în necazuri pe toți cei ce au dreaptă credință și o cheamă pe ea din inimă spre ajutor? Îngerii din ceata Domniilor au darul și puterea de la Dumnezeu de a domni peste ceilalți îngeri, care sînt mai jos decît ei, de a învăța pe oameni, de a stăpîni simțurile și patimile lor și a se face domni peste voile lor cele pătimase. Apoi cîtă putere nu are împărăteasa tuturor îngerilor și doamna lumii, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, de a domni și împărăți lumea aceasta, de a povățui tot sufletul cel binecredincios și a stăpîni simțurile și poftele cele pătimase pentru a ajunge, prin harul lui Dumnezeu, domni și împărați peste toate patimile și voile lor cele rele?

Ceata fericitelor tronuri, mai mult decît alte cete din cer, are darul de a se odihni și a purta pe Dumnezeu, după har, nu după ființă, căci după ființă este necuprins. Apoi care dintre îngeri și dintre oameni a odihnit și a purtat pe Dumnezeu mai mult decît Preasfânta Fecioară Maria, care a purtat în pîntecele și în brațele ei pe Dumnezeu-Cuvîntul, făcîndu-se prin aceasta scaun însuflețit și cuvîntător al Împăratului slavei? Despre aceasta și Biserica lui Dumnezeu adeverește, zicînd: *Că mitra-sul tău, scaun l-a făcut și pîntecele tău mai desfătăt decît toate cerurile l-a lucrat.*

Ceata sfinților și înțelepților heruvimi mai mult decît alte cete îngerești care stau mai jos decît dînșii, pururea strălucesc cu lumina înțelegerii și cu revărsarea înțelepciunii și cunoștinței dumnezeiești și sînt luminați în chip covîrșitor de Dumnezeu spre a înțelege marea adîncime a tainelor Sale și au putere a lumina pe îngerii cei mai de jos cu înțelegerea celor dumnezeiești. Apoi cîtă înțelegere duhovnicească și cîtă adîncime de taine dumnezeiești nu poartă întru sine Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, care s-a făcut pe sine sălaş al înțelepciunii lui Dumnezeu.

Dumnezeieștii serafimi sînt prea înfierbîntați de dragostea lui

Dumnezeu și au îndoită putere dumnezeiască și îndoită putere de înălțare și slavoslovie, mai mult decît toate celelalte cete îngerești care stau mai jos decît ei (Psalm 44, 11). Apoi cîtă fierbinte și dumnezeiască dragoste nu are Preasfînta și Preacurata Fecioară Maria, care L-a purtat în pîntece pe Hristos, izvorul cel fără de margine al dragostei și L-a născut mai presus de legile firii? Și de cîtă vedere dumnezeiască nu este plină Maica Domnului, care stă de-a pururea de-a dreapta Preasfîntei Treimi, ca o împărăteasă a cerului și a pămîntului în haină aurită și cu toată strălucirea frumuseților duhovnicești împodobită și preînfrumusețată? (Psalm 44, 15). Și dacă Dumnezeu se îmbracă în haină de lumină, (Psalm 103, 2), apoi de cîtă slavă și înălțare duhovnicească nu s-a învrednicit Preasfînta Născătoare de Dumnezeu, încît toată Biserica lui Hristos o numește pe ea Maica Luminei.

Iată, dar, iubiții mei frați, pentru care pricină am zis că Maica Domnului este comoara și vistieria tuturor darurilor Sfîntului Duh. Iată pentru care pricină Biserica lui Hristos cîntă Preasfîntei Maicii lui Dumnezeu, zicînd: "Ceea ce ești mai cinstită decît heruvimii și mai slăvită fără de asemănare decît serafimii"... Această cîntare este sfîntă, pentru că, așa cum am mai arătat, Preasfînta Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioară Maria covîrșește pe toate cetele îngerești cu vrednicia, cu cinstea și cu toate darurile duhovnicești cu care a împodobit-o Duhul Sfînt. Aceasta o adeverește și dumnezeiescul părinte Ioan Damaschin în una din cele mai alese și multe laude pe care le-a alcătuit în cinstea Maicii Domnului, zicînd: "Înfrumusețatu-te-ai mai mult decît toată cuviința îngerilor, ceea ce ai născut pe Făcătorul lor".

Pînă aici, după a mea slabă putere, v-am arătat în ce chip Preasfînta Născătoare de Dumnezeu a fost și este comoara și vistieria tuturor darurilor Sfîntului Duh și pentru care pricină Biserica lui Hristos o numește pe ea "Mai cinstită decît heruvimii și mai slăvită fără de asemănare decît serafimii".

În cele ce urmează vreau să vă arăt care din darurile Preasfîntei Fecioare Maria a atras cel mai mult asupra ei harul Duhului Sfînt și îndurarea lui Dumnezeu. Fecioara Maria a fost împodobită de Dumnezeu cu toate darurile Preasfîntului Duh. Însă cel mai mare dar care a învrednicit-o să fie Născătoare de Dumnezeu și i-a adus negrătită cinste și slavă a fost, nu fecioria, ci darul smereniei. Fără acest dar toate celelalte nu i-ar fi fost de folos. Smerenia a fost adevărata pricină de slavă și de cinste Preacuratei Fecioarei, mai mult decît toate darurile pe care le avea. Pentru smerenia ei, după mărturia Sfîntului Duh, *a căutat Domnul spre smerenia roabei Sale* (Luca 1, 48) și a ridicat-o pe ea la atîta slavă și cinste, spre a fi lăudată în cer de toți sfinții și de oștile cerești, iar pe pămînt, fericită de "toate neamurile".

Smerenia a fost cea dintîi pricină și slavă pentru toți sfinții lui Dumnezeu. Smerenia l-a înălțat pe Avraam și l-a făcut prieten al lui Dumnezeu și tată al multor neamuri (Facere 17, 4), căci se socotea pe sine a fi pămînt și cenușă. Smerenia l-a înălțat pe Iosif și l-a făcut mai mare peste țara Egiptului (Facere 41, 40-41). Smerenia l-a făcut pe Moise cel gîngav la limbă povățuitor și legiuitor peste tot poporul lui Israel, căci se socotea pe sine nevrednic de această slujbă și ruga pe Dumnezeu să trimită pe altul la scoaterea poporului din robia Egiptului (Ieșire 4, 10, 13). Smerenia l-a arătat pe David a fi "după inima lui Dumnezeu", căci se socotea pe sine *vierme și nu om* (Psalm 21, 6).

Cu smerenia au strălucit marele Daniil proorocul, cei trei tineri din cuptorul Babilonului, marele prooroc Isaia și, mai mult decît toți, dumnezeiescul Ioan Botezătorul care nu se socotea

pe sine vrednic a dezlega cureaua încălțăminteii lui Hristos (Matei 3, 11). Pentru adîncimea smereniei lui s-a învrednicit a fi martorul cel mai văzător al Preasfintei Treimi la Iordan (Matei 3, 17) și s-a numit de Însuși Hristos *cel mai mare om născut din femeie* (Luca 7, 28). Iar dacă acești sfinți mari ai lui Dumnezeu au arătat atît de mare smerenie, apoi cine poate înțelege adîncimea smereniei care a fost în inima Preasfintei Fecioare Maria? Că ea, auzind și înțelegînd de la arhanghelul Gavriil că va zămisli de la Duhul Sfînt și va naște pe Fiul lui Dumnezeu, nu s-a înălțat cu inima, ci cu mare smerenie socotindu-se pe sine o simplă roabă, a zis: *Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvîntul tău!* (Luca 1, 38).

Aici, cu adevărat, s-a împlinit cuvîntul Sfintei Evanghelii, care zice: *Cine se va smeri pe sine, se va înălța* (Matei 23, 12). Iar Sfîntul Efreem Sirul zice: "În inima adîncă se va înălța Dumnezeu". Deci dacă, după mărturia acestui sfințit părinte, toate lucrurile cele mai înalte pe cele smerite se reazămă, apoi și la Preasfînta Fecioară Maria, toate darurile cele mai înalte și duhovnicești cu care a fost împodobită de Dumnezeu s-au rezezat și au avut drept temelie veșnică smerenia ei.

Spre a desluși mai luminat cele amintite despre smerenia Maicii Domnului, o să vă spun o istorioară. Se zice că pe vremuri un vestit sculptor, Apeles, a făcut, pe lîngă alte statui vrednice de laudă și de mirare și un minunat spic de grîu de care atîrna un porumbel. Toți se minunau de această mare măiestrie în sculptură, deoarece se părea că în ea meșterul nu urmează firii, ci o depășește chiar. Dar aici era o taină de nedezlegat. Cum un spic de grîu să poarte pe el greutatea unui porumbel fără să se frîngă?

Dezlegarea tainei însă arată și închipuiește pe Preacurata Fecioară Maria, prin spicul de grîu, iar porumbelul era chipul Sfîntului Duh, care se odihnea peste dînsa, arătînd prin simbol smerenia cea mare a Preacuratei Fecioare Maria, care s-a aplecat cu multă dragoste și smerenie atunci cînd Duhul Sfînt a venit peste ea și a învrednicit-o, mai presus de mintea noastră, să nască în lume pe Fiul lui Dumnezeu (Luca 1, 35). Așadar, fraților, după cum ați auzit, smerenia a fost pricina de laudă și de cinste și de înălțare la toți sfinții lui Dumnezeu și cu atît mai mult la Preasfînta Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioară Maria.

Dar să știți și să înțelegeți că mai presus de toate a fost smerenia cea nemăsurată a Domnului și Dumnezeului și Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, *Care S-a smerit pe Sine, ascultător făcîndu-se pînă la moarte, și încă moarte de cruce* (Filipeni 2, 8). Însă această nemăsurată smerenie a Domnului I-a adus Lui nemăsurată slavă și cinste. *Pentru aceea și Dumnezeu L-a preainălțat și I-a dat Lui nume care este mai presus de tot numele, ca întru numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor cerești, al celor pămîntești și al celor de dedesubt* (Filipeni 2, 9-10).

Iar de va întreba cineva: "ce este smerenia?", la aceasta voi răspunde, nu cu cuvintele mele, ci cu ale Sfîntului Isaac Sirul care zice: "Smerenia este haina dumnezeirii, pentru că cu aceasta S-a îmbrăcat Dumnezeu cînd a binevoit a veni în lume și S-a îmbrăcat în firea noastră cea smerită". Iar dacă dorim să știm din ce fapte bune se naște ea, auzim pe Sfîntul Ioan Scărarul zicînd că smerenia se naște din ascultare și din tăierea vocii. Și iarăși, de se întreabă cineva: "Pentru care motiv smerenia este atît de mare?" Răspundem împreună cu Sfinții Părinți: "Pentru că numai ea poate ucide cel mai mare păcat care este mîndria!" Căci prin acest cumplit păcat îngerii au căzut din cer, iar strămoșii noștri Adam și Eva au căzut din rai;

căci ascultînd de șarpele diavol, li s-a nălucit a se face ca niște dumnezei (Facere 3, 5).

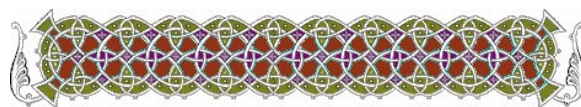
Astăzi Fecioara Maria a zămislit în pîntece da la Duhul Sfînt pe Iisus Hristos, Mîntuitorul lumii. Astăzi Arhanghelul Gavriil aduce Fecioarei și întregii omeniri cea mai mare bunăvestire de la întemeierea lumii, adică venirea pe pămînt a Fiului lui Dumnezeu, ca să ne răscumpere din robia păcatului, să ne scape de moarte și să ne facă din nou fii ai lui Dumnezeu după har. Pentru aceasta este atît de mare și necuprînsă cu mintea sărbătoarea de astăzi. Ea se prăznuiește primăvara, în luna Martie, care este luna creației, pentru că prin venirea lui Hristos în lume omenirea se reînnoiește, se naște din nou prin credință, prin botez și fapte bune. Să lăudăm deci pe Preacurata Fecioară Maria că s-a învrednicit să zămislească în trup pe Mesia cel mult așteptat. Să lăudăm și pe Gavriil arhanghelul că a adus pe pămînt cea mai sfințită și mîntuitoare veste bună. Apoi să ne silim a urma exemplul Maicii Domnului și a imita virtuțile ei care au făcut-o vrednică să fie Maică și Născătoare de Dumnezeu. Adică fecioria, rugăciunea, smerenia și ascultarea ei.

Tinerii și fecioarele să imite fecioria îngerească a Preasfintei Fecioare Maria. Soțiile creștine să fie ascultătoare de soții lor, precum Fecioara de bătrînul Iosif, cu care era logodită. Mamele creștine să urmeze Maicii Domnului, care a primit să nască pe Hristos prin Duhul Sfînt și să nu-și părăsească datoria de a naște copii, pentru care au o mare răspundere. Preoții și călugării să se roage mult, cît mai mult lui Dumnezeu, pentru lume, pentru mîntuirea oamenilor și pentru pace pe pămînt. La fel și frațiiile voastre să vă rugați mai mult, că numai prin rugăciune putem vorbi cu Dumnezeu, ne împăcăm cu toți oamenii, ne întărim în credință și sporim în fapte bune, fără de care nu ne putem mîntui. Să nu uităm că și Fecioara Maria a primit bunăvestire de la înger, în casa ei din Nazaret pe cînd se ruga. Căci atunci cînd ne rugăm, sîntem asemenea îngerilor, cîntăm și lăudăm împreună pe Dumnezeu și cu rugăciunea ardem pe diavoli. Mai ales Acatistul Bunei Vestiri, cel mai vechi acatist din Biserica noastră, ca și Paraclisul ei să nu ne rămînă necitite în fiecare zi și sărbătoare.

Pe lîngă acestea, să avem smerenie și dragoste către toți oamenii, știind că fără smerenie, fără iubire și credință dreaptă nimeni nu se poate mîntui. Am căzut din rai prin mîndrie. Să ne urcăm din nou la Dumnezeu prin smerenie. La toate faptele bune să adăugăm și postul. Iată, sîntem în Sfîntul și Marele Post. Să ne silim să postim după putere, că mare putere are rugăciunea unită cu postul. Nu uitați să vă spovediți toți din timp, cu evlavie și căință, ca să ne ierte Dumnezeu păcatele și să ne facem vrednici de Sfînta Împărtașanie și de lumina și bucuria cea mîntuitoare a Sfîntelor Paști.

Vă îndemnăm iarăși, fraților, să apărați sfînta și dreapta credință ortodoxă printr-o viață creștinească exemplară. Iubiți Sfînta Biserică și ascultați de păstorii pe care vi i-a rînduit Dumnezeu. Feriți-vă de adunările rele, de creștinii dezbrinați și de sectanți, căci ei s-au rupt de Biserica lui Hristos și hulesc și defaimă Sfînta Cruce, sfintele icoane și pe Maica Domnului. Amin.

Părintele Cleopa Ilie

Despre sfânta rugăciune

Nu știți ce cereți... (Marcu 10, 38).

Iubiți credincioși,

Zilele Postului Mare, iată, se apropie de sfârșit și odată cu ele se sfârșesc și ultimele zile de trăire pe pământ ale Domnului nostru Iisus Hristos. Evanghelia de astăzi tocmai ne vorbește de ultima călătorie pe care a făcut-o Domnul din Galileea la Ierusalim.

Bunul nostru Mântuitor S-a întrupat, a propovăduit Evanghelia Mântuirii, și-a săvârșit misiunea divină, iar acum merge să pecetluiască cu scump Sângele Său Testamentul Noului Legământ. În urma Lui merg cei 12 pescari galileeni. Nimeni nu îndrăznește să întrebe ceva. Dar în mintea lor se frământă încă gânduri omenesti. Oare nu este Iisus urmașul lui David, care va întemeia în Iudeea o împărăție pământească? Pentru ce dar merge la Ierusalim? Gurile încă tac, dar gândurile nu se liniștesc. Ce bine ar fi să fie și ei atunci alături de învățătorul lor, să fie cinstiți de oameni, să nu-și mai lovească picioarele desculțe de pietrele Galileii, să nu mai trudească prinzând pește, să nu mai fie izgoniți de farisei!

Iacov și Ioan o iau înaintea celorlalți. Se apropie de Iisus și-I zic: „învățătorule, voim ca ce vom cere să ne faci nouă”. „Ce voiți să vă fac vouă?” - le-a zis Domnul. Iar ei au zis: „Dă-ne nouă ca să ședem unul de-a dreapta Ta și altul de-a stânga Ta, întru slava Ta!” Iar Mântuitorul Iisus Hristos le-a răspuns „Nu știți ce cereți”. Eu voiesc să vă fac pescari de oameni, iar voi doriți să fiți slugi împărătești? Eu voiesc să vă trimit în lume fără traistă și toiag, ca să predicați Evanghelia, iar voi căutați cinste trecătoare. Eu vreau să vă fac fii ai cerului, Apostoli și părtași la înnoirea lumii, iar voi tot cele pământești cugetați? Cu adevărat nu știți ce cereți.

Deci, luând îndemn din acest verset evanghelic, voiesc să vă vorbesc astăzi despre sfânta rugăciune, despre această floare atât de scumpă, care nu crește în grădina botanică, ci în inimi omenesti, care nu se udă cu picături de ploaie, ci cu rouă de lacrimi, care nu înflorește sub raze de soare, ci sub revărsarea cea de văpaie a Duhului Sfânt.

Pentru ce a făcut Dumnezeu lumea cea nevăzută și pe cea văzută? Poate din nevoie sau din întâmplare? Nu. Ci numai pentru ca să-L slăvească neîncetat pe Ziditorul. Căci ce fac altceva îngerii în ceruri decât să slăvesc veșnic pe Treimea cea de o Ființă? Dar oamenii, pe pământ, nu trebuie să-i imite oare pe îngeri? Căci după Sfântul Ioan Damaschin, omul este „un înger amestecat” (Dogmatica).

Adică, în el sunt și puteri îngerești, spirituale, și puteri omenesti, materiale. El are deci misiunea divină să se înalțe neîncetat peste hotarele firii sale, peste nevoile cele pământești, ca să se facă un înger întrupat. Și cum va putea face acest lucru? Numai dacă va zbura către Dumnezeu, pe aripile rugăciunii curate.

Iar din vremea căderii lui Adam, rugăciunea a devenit și mai necesară. Străin de rai și izgonit de la fața Ziditorului său, săracul Adam a început a suspina dintru adânc, a început a plânge cu lacrimi după raiul pierdut, a început a se ruga. Toate vietățile sunt mulțumite cu mediul lor, numai omul nu mai află mângâiere și odihnă pe pământ. Păsările cântă vesele în codri, fluturii zboară în aer, peștii saltă în ape limpezi, oile se îndestulează cu iarba câmpului, numai omul - acest călător fără patrie - nu-și află odihnă sufletului său. El știe că nu este de pe pământ, el simte că în altă parte este casa lui. De aceea nimic nu-l mulțumește în viață, căci, aducându-și aminte de raiul pierdut, de fericirea cea nemuritoare, îndată, cuprins de nostalgia veșniciei, începe a suspina, începe a se ruga.

Iată, așa s-a născut rugăciunea în om, așa a ajuns ea pe pământ împreună cu dânsul. Rugăciunea s-a născut în inima omului ca un dar dumnezeiesc și s-a revărsat peste spinii pământului, ca o necesitate.

Ce este deci sfânta rugăciune? Mai întâi, este o datorie. Când toate zidirile slăvesc pe Dumnezeu, cum ar putea omul să tacă? Cum ar putea să asculte cântecul păsărilor, murmurul apelor, adierea vânturilor, freamătul mărilor - și el să stea nepăsător? Dacă tot universul cerească formează o veșnică cântare închinată Dumnezeirii, dator este și omul, acest mic univers, să se înroleze la mărșălucul cor al zidirilor, al naturii, al întregului univers. Căci afară de om, toate celelalte zidiri de la aștri până la firele de iarbă nu au altă grijă decât să slăvească pe Dumnezeu.

Rugăciunea pentru om mai este și un dar, viața omului de la leagăn până la mormânt este o cale scurtă pe pământ, dar plină de o mulțime de dureri, necazuri, primejdii și lacrimi. Și cum o va putea străbate acest străin călător, de nu va avea un sfetnic lângă el, un toiag, o bună călăuză? Și aceasta este numai sfânta rugăciune. Cu ea omul se trezește în brațele mamei sale, cu ea crește în viață, cu ea în inimă pornește în lupta vieții pentru a-și câștiga pâinea cea de toate zilele. Cu rugăciunea se culcă, cu ea pe buze se scoală, cu ea merge pe drum, cu ea îmbătrânește, cu ea se duce spre mormânt. Cu rugăciunea omul se înalță spre cer, prin ea se întâlnește cu Dumnezeul său, prin ea se

amestecă cu îngerii, prin ea biruiește toate ispitele vieții. Căci rugăciunea este sufletul creștinătății.

Rugăciunea este și scară către cer, pe care a văzut-o oarecând patriarhul Iacov. Pe treptele ei se urcă gândurile și simțămintele omului până la tronul Tatălui și de acolo coboară mila Lui și toate darurile cele de mântuire. Rugăciunea este încă și punte ce unește cerul cu pământul, scară ce amestecă pe îngeri cu oamenii, cheie ce descuie ușa milostivirii lui Dumnezeu, funie ce coboară roua binecuvântării pe pământ.

Iar după Sfinții Părinți, rugăciunea este maica tuturor virtuților, căci din sânul ei toate celelalte se nasc și se întăresc. Rugăciunea este înălțarea minții către Dumnezeu, este vorbirea cea mai intimă a omenirii cu Mântuitorul ei. Rugăciunea este viața lumii, inima credinței, cununa nădejzii, sufletul Bisericii, podoaba cântărilor, cununa biruinței, arma creștinătății. Rugăciunea este pacea familiilor, bucuria soților, apărarea copiilor, alinarea bolnavilor, mângâierea văduvelor, întărirea bătrânilor. Rugăciunea este izvorul păcii în lume. Fără de rugăciune nici un suflet omenesc nu poate via, nu se poate mântui.

Rugăciunea descuie cerul și iarăși îl leagă. Rugăciunea arde pe draci, spală păcatele, îmblânzește pe oameni, unește inimile, pierde mânia, înseninează fața omului, bucură conștiința. Rugăciunea sporește credința, înmulțește dragostea, izvorăște lacrimile, usucă patimile, vestejește mândria. Rugăciunea naște pe sfinți, mângâie pe pustnici, întărește pe mucenici în văpaie. Rugăciunea pogoară focul Duhului Sfânt peste Prea Curatele Taine, întetește văpaia căldurii dumnezeiești pe altarul inimii noastre.

Lipsa rugăciunii, dimpotrivă, este pierzarea lumii, căderea omenirii în cumplite păcate, înstrăinare veșnică de Dumnezeu. Lipsa rugăciunii este plâns fără mângâiere, boală fără leac, fără de răcoreală, întuneric fără de lumină. Unde nu este rugăciune, stăpânesc toate patimile, se răzvrătesc inimile, se îngâmfă mințile, se războiesc oamenii, se despart soții, suspină pe drumuri copiii. Fără de rugăciune nu poate lumea trăi, căci de unde lipsește ea, lipsește însuși Iisus Hristos.

Rugăciunea nu are un timp anumit, nu are loc anume sub soare. Rugăciunea este veșnică și de o vechime cu Dumnezeu, căci ea și în cer și pe pământ permanent se săvârșește. Fără odihnă cântă îngerii în cer, fără încetare trebuie să se roage și oamenii pe pământ. Aceasta o spunea și marele Pavel: Neîncetat vă rugați, pentru toate mulțumiți, căci aceasta este voia lui Dumnezeu (I Tesaloniceni 5, 17-18).

Omul nu poate trăi o clipă fără rugăciune, căci cine nu se roagă cade în tot felul de curse și păcate, însuși Domnul ne poruncește: Privegheați și vă rugați, ca să nu cădeți în ispită (Matei 26, 41). Pe El îl slăvesc oștile îngerești, Lui îi slujesc serafimii și heruvimii, pe El îl laudă neîncetat sfinții, pe El îl cinstește soarele, Lui îi cântă

stelele, de tăria Lui vorbește luna, de slava Lui e plin pământul. Lui îi slujește lumina, de El se ascunde întunericul, dintru El se revarsă binecuvântarea, de fața Lui piere blestemul. Pe El îl laudă marea, Lui I se pleacă munții, Lui îi slujesc izvoarele, pe El îl slăvește toată zidirea: și păsările cerului, și peștii mărilor, și iarba câmpului și orice vietate a pământului, neîncetat se roagă veșnicului nostru Dumnezeu.

Cum ar putea deci omul trăi fără de sfânta rugăciune? Neîncetat trebuie să-L slăvească pe Dumnezeu dacă vrea să fie viu. Căci ceea ce este hrana pentru trup, ceea ce este sângele pentru inimă, ceea ce este aerul pentru plămâni, aceea este rugăciunea pentru sufletul creștinului. Iar „cine se roagă numai când se roagă - spune un sfânt părinte - acela niciodată nu se roagă”. Cine se roagă numai seara sau dimineața câteva minute, iar peste zi uită de rugăciune, râde, vorbește cele deșarte, păcătuiește, acela nu s-a rugat niciodată în viața lui, acela este străin de bucuria rugăciunii și de darul mântuirii.

Toate au o vreme anumită sub soare, și ziua, și noaptea, și munca, și odihna, și semănatul, și seceratul, și tinerețea și bătrânețea, dar rugăciunea nu este supusă anumitor ore sau vremi. Ea se face neîncetat. Totuși, pentru rugăciunea cea obștească, David a rânduit șapte perioade din zi, în care omul trebuie să se roage, după cum singur spune: De șapte ori în zi Te-am laudat, Doamne (Psalmul 118, 164), pentru judecățile dreptății Tale. Acestea sunt cele șapte laude ale Bisericii, pe care le încununează Sfânta Liturghie.

Rugăciunea nu are nici un loc anumit pe pământ. Căci zice David prorocul: în tot locul stăpânirii Lui, binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul (Psalmul 102, 22). Fericit este creștinul acela care se roagă mereu, și acasă, și la biserică, și pe cale, și când lucrează, și când se așează la masă, și când se culcă, și când se scoală și întotdeauna.

Două sunt locurile cele mai sfinte unde se poate ruga creștinul: Sfânta Biserică și inima sa. La Biserică, fiecare este dator să alerge ori de câte ori sună clopotele ei la toate slujbele cele obștești, ca: Sfânta Liturghie, Vecernia, Utrenia, acatistul, Sfântul Maslu, spovedania etc. și mai ales în sfintele sărbători și Duminici. Căci cine lipsește de la biserică trei duminici la rând, fără motiv întemeiat, cade sub afurisanie. Iar cine nu poate lua parte la slujbele bisericii, să se roage în inima sa, cu mare smerenie, cu atenție și cât mai mult, până ce Dumnezeu îl va cerceta cu lacrimi de mângâiere. Căci dacă cea mai de jos rugăciune este cea orală sau cea citită, apoi cea mai înaltă este rugăciunea cea cu lacrimi. Fericit este cel ce a dobândit darul lacrimilor.

Rugăciune trebuie să facă creștinul și în familia sa. Fie aparte, fie toți la un loc, să se roage cât mai mult în fiecare zi. Rugăciune trebuie să facă creștinul și în familia sa. Fie aparte, fie toți la un loc, să se roage cât mai mult în fiecare zi. Să citească la Psaltire, să facă un acatist sau un paraclis, să facă apoi metanii și închinăciuni cât mai

multe, după râvna și puterea fiecăruia. Căci numai de la cantitate va putea ajunge omul la rugăciunea cea de calitate, a inimii.

Cât despre felul cum trebuie să se facă rugăciunea, este de prisos a mai vorbi. Fiecare să se roage așa cum îl îndeamnă cugetul său, așa cum îl învață biserica, așa cum îl sfătuiește necazul. Cea mai potrivită rugăciune se face în genunchi, cu privirea și capul în jos, cu mâinile la piept și cu gândurile înălțate la cer. Cea mai smerită rugăciune se face însă cu fața la pământ. Așa s-a rugat marele Moise, David proorocul, Ilie cel râvnitor și mulți sfinți, când erau cuprinși de ispите grele. Iar când sfinții erau cuprinși de mare bucurie și aprinși de focul cel dumnezeiesc, se rugau cu mâinile ridicate la cer. Aceasta este cea mai înaltă formă de rugăciune. Așa s-a rugat Moise pe munte, așa s-a rugat Maica Domnului în biserica Vlahemei, așa a stat însuși Fiul lui Dumnezeu pe Cruce, așa s-au rugat sfinții cei mai râvnitori, pentru că sfânta rugăciune este răstignire a trupului omenesc, răstignire a minții și înălțare a inimii către cer. Fiecare însă să se roage precum îl îndeamnă conștiința sa.

Sfântul Vasile cel Mare împarte rugăciunea în trei feluri: rugăciune de slavoslovie, de mulțumire și de cerere. Orice creștin este dator întâi să slăvească pe Dumnezeu în rugăciunea sa, apoi să-I mulțumească pentru darurile ce le-a primit și la urmă să-I ceară cele de folos. Cine numai cere, dar nu mulțumește mai întâi, niciodată nu primește, căci nu știe să se roage.

Alți sfinți părinți împart rugăciunea astfel: rugăciunea de aur - cea de noapte, rugăciunea de argint - cea de dimineață și rugăciunea de aramă - cea de ziua, ca ceea ce este cea mai răspândită de gânduri. Rugăciunea cea de noapte este cea mai scumpă, pe care însuși David o laudă: In miezul nopții m-am sculat să mă mărturisesc Ție, Doamne (Psalmul 118, 62).

Iar pentru ca rugăciunea să fie primită, ea trebuie să fie ajutată de celelalte fapte bune, dar mai ales de post și de dragoste. Cine se roagă neîmpăcat cu aproapele, nu-i primește Dumnezeu darul său și în zadar se roagă. Rugăciunea ajutată de post, de smerenie și de dragoste, face adevărate minuni.

Iubiți credincioși,

Dacă este așa de mare darul și puterea rugăciunii, apoi ea are cei mai mulți dușmani și anume: satana, lumea, trupul, grijile vieții etc. Dar cel mai mare dușman al rugăciunii este satana. El face orice numai ca omul să nu se roage, să nu vorbească cu Dumnezeu. În vremea rugăciunii, el îi dă omului alte ocupații, îl îndeamnă să vorbească, să citească ceva, să mănânce, să doarmă, sau

chiar să facă o faptă bună, numai să nu se roage. Dar dacă creștinul îl biruiește și începe a se ruga, diavolul face atunci o ispită, o tulburare, ceartă în casă, ca omul să se roage tulburat. Seara îi dă omului somn, dimineața lenevire, peste zi nenumărate griji, iar în sărbători îi dă dureri de cap sau îi trimite prieteni în familie, ca să nu meargă la biserică.

Vai, cât de mulți creștini sunt înșelați de diavolul, câți nu se roagă de rușinea oamenilor, câți nu mai găsesc timp de rugăciune toată viața, pentru că sunt robi ai lumii!

Sunt totuși mulți credincioși care se roagă, dar nu li se împlinesc cererile. De ce? Pentru că nu știu ce cer. Amăgiți de satana sau de plăcerile lumii, credincioșii noștri nu se roagă cum trebuie, nu cer mai întâi cele de folos, adică mântuirea sufletului, iertarea păcatelor, pocăință, tărie în credință, răbdare în ispите, ci mai întâi cer spor în cele pământești, viață lungă, viitor fericit, cinste de la oameni etc., asemenea celor doi

ucenici din Evanghelie. De aceea Domnul îi înfruntă, zicând: Nu știți ce cereți (Marcu 10, 58). Sunt unii din credincioși care apelează în rugăciunile lor și la catolici, și la sectanți, la vrăjitoare, ba chiar la sinagogile evreiești. Asemenea creștini se roagă spre osândă. Alții dau slujbe la biserică dar cer pierzarea dușmanilor lor, pun pe cei vii la rugăciune pentru morți ca să moară, sau adaugă sub numele lor un sat întreg de dușmani. Dacă fiecare ar avea atâția dușmani, oare ce ar fi lumea aceasta, decât un iad de nesuferit? Iată de ce nu ne aude Dumnezeu, pentru că nu ne rugăm; sau ne rugăm, dar nu știm ce să cerem și cum să cerem (Iacov 4, 2-3).

Afară de aceasta, credincioșii sunt grăbiți la rugăciune. Se roagă o clipă, două și îndată așteaptă împlinirea cererii. Ei nu au răbdare la rugăciune. Nu stăruiesc în cererile lor, nici acasă, nici la biserică. Ei nu au răbdare să stea nici măcar două ore la biserică duminica. Dar cum vor avea răbdare să stea o veșnicie în rai? Oare nu se vor plictisi?

Amar nouă, că nu știm să ne rugăm. Mâncăm și bem aproape în fiecare ceas, iar de rugat, nici măcar o dată pe săptămână!

Iubiți credincioși,

Noi oamenii avem mulțime de păcate, suntem chinuiți de boli cumplite, ne frământă multe îndoieli, ispите, gânduri, suntem amenințați de nenumărați vrăjmași. Deci ce trebuie să facem ca să scăpăm de toate acestea? Ce să facem ca să ne mântuim? - Să ne rugăm. Să ne rugăm neîncetat. Să ne rugăm oriunde, oricând, în orice împrejurare. Să nu așteptăm zi de sărbătoare sau loc anumit. Ci în tot ceasul și în tot locul, să ne rugăm. Să ne rugăm așa cum putem, fie citind psalmi, fie zicând

mereu: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă...”. Să ne rugăm fie în genunchi, fie în picioare, în casă, pe drum, la biserică, la muncă, peste tot și întotdeauna. Să stăruim în rugăciune ca femeia cea cananeeancă, până îl vom îndupleca pe Dumnezeu, căci abia atunci se va milostivi El și va primi rugăciunile noastre. Iar de vrem să ne primească mai ușor rugăciunea noastră, mai înainte de rugăciune să ne împăcăm cu toți, să iertăm pe fratele nostru. Apoi să postim o zi, două sau câteva ore măcar, și așa să stăm la rugăciune.

Să ne rugăm cu inimă smerită, cu credință că Dumnezeu ne aude și să cerem numai cele de folos. Și dacă vreți încă un amănunt, înainte de rugăciune citiți ceva de folos, ca să vă adunați mintea, iar când stați la rugăciune, întâi faceți o mică rugăciune de slavoslovie și de mulțumire lui Dumnezeu, apoi rugați-vă pentru sănătatea vrăjmașilor care vă supără și abia la urmă rugați-vă pentru sufletele dumneavoastră, cu multă smerenie și atenție cerând iertare de păcate, mântuire și în sfârșit, toate cele de nevoie.

Nimeni să nu se lenevească la sfânta rugăciune. Orice vietate slăvește pe Dumnezeu, fiecare zidire cântă Ziditorului. Ba și aștrii cerești, cu o melodie neînțeleasă de noi, preamăresc pe Domnul (Sfântul Vasile - Hexaemeron). Păsările cerului, florile câmpului - toate slăvesc pe Făcătorul. Numai noi oamenii dormim mult, mâncăm, vorbim deșertăciuni, suntem foarte ocupați. Până și păsările ne fac de râs. Dimineața când noi dormim încă, ce frumos mai cântă păsările acolo la geam, pe crengile copacilor! Este însă o pasăre - erodiul - care numai la miezul nopții cântă. Ce bine ar fi să-i putem urma ei!

Îndeosebi dumneavoastră, mamelor, sunteți acelea care trebuie să țineți mereu aprinsă în familie candela credinței și a rugăciunii. Pregătiți din timp un loc cuviincios pentru rugăciune, puneți acolo sfintele icoane, sfânta cruce, o candelă aprinsă și mai ales seara, târziu, sau chiar în zori de zi, când copiii dorm, când grijile încă nu se stârnesc și focul este stins în vatră, acolo, în camera cea curată, atenți la rugăciune, aprindeți rugul inimii, citind cu evlavie un acatist, un paraclis, un psalm. Și de veți face așa, va binecuvânta Dumnezeu casa dumneavoastră cu pâine și pace, cu sănătate și bucurie, cu răbdare și mântuire.

Și dacă altă avere nu aveți să lăsați copiilor dumneavoastră, lăsați-le măcar darul rugăciunii, și le va fi destul. Învățați-i să se roage mereu, căci prin rugăciune vor birui orice necaz, vor putea dezlega toate problemele vieții. Așa deci, iubiți-vă, iertați-vă, aveți răbdare, spovediți-vă, rugați-vă mereu, rugați-vă neîncetat și vă veți bucura veșnic în cer. Amin!

Părintele Ioanichie Bălan

PROGRAMUL BISERICII în perioada 24 martie - 1 aprilie 2018

Sâmbătă 24 martie (Pomenirea morților):

9:00 am - Utrenie
9:30 am - Sfânta Liturghie
11:00 am - Parastas de obște
12:00 pm - Spovedanie

Duminică 25 martie - Bunavestire (Duminica a 5-a din Post- dezlegare la pește):

9:00 am - Utrenie
10:00 am - Liturghie
1:00 pm - MASA de PEȘTE
1:30 pm - Consiliu Parohial

Miercuri 28 martie:

6:00 pm - Acatist

Vineri 30 martie:

6:00 pm - Acatist

Sâmbătă 31 martie -

(Sâmbăta lui Lazăr. Pomenirea morților):

9:00 am - Utrenie
10:00 am - Liturghie
11:00 am - Parastas de obște
12:00 pm - Spovedanie

Duminică 1 aprilie (Floriile - Intrarea Domnului în Ierusalim - dezlegare la pește):

9:30 am - Utrenie
10:30 am - Liturghie
11:30 pm - Școala Parohială
1:00 pm - Coffee hour

